

Arrest

nr. 134 368 van 1 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 april 2014 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DONCK, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 22 juni 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 23 juni 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 9 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 25 oktober 2011, nr. X).

1.3. Verzoeker diende op 21 oktober 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 1 december 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 10 februari 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag ongegrond wordt verklaard. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 12 februari 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Verzoeker werd hiervan dezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld. Het beroep tegen beide beslissingen gericht, wordt bij arrest 127 493 van 28 juli 2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

1.6. Op 23 april 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13.

1.7. Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een inreisverbod onder de vorm van een bijlage 13sexies. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

"(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

"voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23.4.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

oIn uitvoering van artikel 74/11 § 1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: geen gevolg gegeven aan het bevel het grondgebied te verlaten dd 12.2.2014"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel aan:

"Enig middel

Schending van art. 74/11 Vr.W. en tevens houdende een schending van de materiële motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel als de algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en schending van art. 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, afgesloten te Rome op 4 juli 1950 (EVRM)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

De bestreden beslissing betreft een inreisverbod van drie jaar met verwijzing naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten met en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vr.W., naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning) :

" Art. 74/11, § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Bij het opleggen van een inreisverbod dient verweerster dus in elk geval rekening houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich in het Rijk bevindt, en dit zekerlijk nu zij in toepassing

van art. 74/11, § 1., 2° Vr.W. aan verzoeker een maximaal inreisverbod oplegt van drie jaar louter onder verwijzing naar de eerder bevel betekend op 12.02.2014.

Bij het opleggen van het inreisverbod dient verweerster mede voor wat betreft de duur ervan (en nu zij in toepassing van art. 74/11, § 2 in fine Vr.W. : 'De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen' zelfs kan beslissen geen inreisverbod op te leggen) rekening houden met alle omstandigheden eigen aan het geval en dient zij blijkens de parlementaire voorbereiding tevens een individueel onderzoek te voeren naar de situatie van verzoeker en dit voorafgaandelijk het opleggen van het inreisverbod.

Verzoeker heeft zich in de aanvraag van 10.03.2014 tot verblijfsmachtiging tevens beroepen op het feit dat hij zich samen met zijn broers bevindt bij wie hij inwoont (zodat hij minstens impliciet onder de bescherming valt van art. 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, afgesloten te Rome op 4 juli 1950 (EVRM).

Te meer verweerster weet of minstens sinds 10.03.2014 gelet de aanvraag tot machtiging tot verblijf op deze datum aan verweerster gericht, dat verzoeker een gezin vormt met zijn broer B. A. (stuk 3) en dat ook diens andere broer H. A. gemachtigd is tot verblijf in het Rijk en verzoeker mantelzorg behoeft, en aangezien lastens verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en thans ook een inreisverbod waarbij ook geen enkele rekening wordt gehouden met de bescherming die verzoeker geniet onder art. 74/11, § 1 Vr. W. en onder art. 8 EVRM en gelet het ontbreken van enige verdere motivatie omtrent de verstrekende gevolgen die dit inreisverbod heeft voor het familie- en gezinsleven van verzoeker in het Rijk, aan verzoeker automatisch het maximale inreisverbod op te leggen, schendt verweerster manifest het art. 74/11 Vr.W. en tevens evenredigheidsbeginsel en art. 8 EVRM.

Aldus blijkt uit niets dat verweerster die aan verzoeker het maximale inreisverbod van 3 jaar oplegt onder de loutere verwijzing naar het niet naleven van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten dd. 12.02.2014, in werkelijkheid rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het verblijf van verzoeker in het Rijk.

Zodoende kan verweerster zich niet dienstig beroepen op het louter bestaan van het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.02.2014 om het maximale inreisverbod op te leggen nu het duidelijk is dat verweerster in werkelijkheid voorafgaandelijk de beslissing van 23.04.2014 tot inreisverbod geen enkel onderzoek heeft gedaan naar de werkelijke omstandigheden waaronder verzoeker verblijft in het Rijk, met name samen met het gezin van zijn broer en dat verzoeker tevens mantelzorg van die broer behoeft.

Zodat om deze redenen het inreisverbod dient te worden vernietigd."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het evenredigheidsbeginsel en artikel 8 EVRM.

Hij betoogt dat verwerende partij bij het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak, noch met het feit dat hij een gezin vormt met zijn broer A. B.. Hij verwijst hierbij naar zijn tweede medische regularisatieaanvraag 9ter van 10 maart 2014.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden door te verwijzen naar artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan de beslissing werd genomen, dat luidt als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

Verzoeker betwist niet betwist dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 4 januari 2013, hem betekend op 12 februari 2014. Het loutere feit dat tegen dit bevel een beroep werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doet aan die vaststelling geen afbreuk. De verwerende partij kon aldus toepassing maken van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

"(...)Waar verzoekende partij stelt dat niet nader is gemotiveerd waarom geopteerd wordt voor een inreisverbod van drie jaar moet worden geduid dat het verweerder in casu, gelet op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, is toegestaan om een inreisverbod van maximaal drie jaar op te leggen en dat indien verweerder van oordeel is dat er geen redenen zijn om een inreisverbod van een

minder lange duur dan de maximumtermijn die door de wetgever werd voorzien te bepalen hij hieromtrent geen aanvullende motivering dient te voorzien.(...)” (RVV, arrest nr. 113 245 van 31 oktober 2013)

Verzoeker toont niet aan in welke mate de verwerende partij nog verder had moeten motiveren nu uit het administratief dossier niet blijkt dat hij een effectief gezin vormt met zijn broer, in de zin van artikel 8 EVRM. Daarenboven blijkt uit zijn tweede medische regularisatieaanvraag van 10 maart 2014 dat hij enkel melding heeft gemaakt bij zijn broer en diens gezin te verblijven, zonder aan te tonen waaruit zijn financiële afhankelijkheid kan blijken. Hij laat eveneens na zijn verklaringen te staven, teneinde aan te tonen dat de reële banden tussen hem en het gezin dat zijn broer heeft gesticht met diens echtgenote, dusdanig sterk zijn, dat hij tot dat kerngezin behoort.

“Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (RvV 17 februari 2011, nr. nr. 56 202)

Verzoeker levert het door Uw Raad vooropgesteld bewijs niet.

Ook de reeds ingediende tweede medische regularisatieaanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd reeds negatief afgesloten.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de bestreden akte is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Het enige middel is niet ernstig.”

2.3. Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/11, § 1, eerste lid dat ten tijde van het nemen van de beslissing luidt:

“§1.

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de bestreden beslissing die het inreisverbod betreft, wordt uiteengezet dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan en hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 februari 2014. Er wordt verwezen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en naar de beslissing tot verwijdering van 23 april 2014. Dit is correct en vindt steun in het administratief dossier. Voorts wordt er een inreisverbod gegeven met de maximale duur van drie jaren. Nergens wordt uiteengezet waarom aan verzoeker een inreisverbod van de maximale duur van drie jaar wordt opgelegd in uitvoering van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Evenwel, anders dan verweerder in de nota met opmerkingen voorhoudt, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nrs 225.871 en 225.872). Het eerste lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet vereist dat de verwerende partij bij het nemen van een inreisverbod rekening houdt met de specifieke omstandigheden van de zaak, wat in casu ontbreekt (RvS 26 juni 2013, nr.227. 898; RvS 26 juni 2013, nr.227. 900). Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle*

omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

In casu stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niets wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod gegeven aan verzoeker en niets wordt gesteld betreffende diens specifieke omstandigheden waaronder de mantelzorg die de verzoekende partij desgevallend zou nodig hebben, en over het gezin, bestaande uit broers waar hij bij inwonend zou zijn. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Verweerder geeft in de nota uitleg betreffende een aantal specifieke omstandigheden waaronder dat niet aangetoond is dat hij afhankelijk is van één broer en diens gezin bij wie verzoeker zou inwonen, maar deze beschouwingen vormen een a posteriori motivering. Zoals verzoeker terecht aanvoert, blijkt noch in de beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker. De Raad dient vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld heeft.

Een schending van de motiveringsplicht wordt aangenomen wat de beslissing houdende een inreisverbod betreft, daar verweerder niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, § 1, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet. De grief die stelt dat zonder enige afdoende motivering de maximale duur van het inreisverbod bepaalt op drie jaar, is terecht.

Artikel 74/11, § 1, eerste lid in samenlezing met de motiveringsplicht is geschonden. In die mate is het middel gegrond en dienen de overige onderdelen niet te worden beantwoord.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

Artikel 1

De beslissing van 23 april 2014 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN